

Niet zonder jou

Ali Mercer

Niet zonder jou

Je hield van haar. Je liet haar gaan.

ISBN 978-90-225-9013-3

ISBN 978-94-023-1494-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Lost Daughter*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: Emma Graves, bewerkt door Baqur

Omslagbeeld: Karina Vegas / Arcangel Images

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2019 Ali Mercer

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader

Proloog

Rachel

De dag van het verlies

Het leek een eeuwigheid te duren voordat ze terugkwamen. Het daglicht verloor zijn helderheid, de schaduwen werden langer en ze waren nog steeds niet thuis. Ze bleef aan de keukentafel zitten en staarde naar de verjaardagstaart in de doos, in de hoek waar ze hem die ochtend, mensenlevens geleden, had achtergelaten.

Ze stuurde berichtjes, maar er kwam geen antwoord. Ze kon zich er niet toe zetten om te bellen. Geen van beiden zou van haar willen horen.

Er was genoeg tijd om te denken, zich te herinneren.

Het gebroken glas... de schreeuw... het bloed.

Zo veel bloed.

Ik wil niet dat zij ziet...

Heb jij dit gedaan? Hoe kon je? Ik haat je!

Je had hem wel kunnen vermoorden. Stomme trut.

Ze was er zo zeker van geweest. En ze had het zo mis gehad. Maar zelfs als ze gelijk had gehad, was er geen excuus voor wat ze had gedaan.

Uiteindelijk hoorde ze een auto buiten. Een sleutel werd omgedraaid in het slot en ze hoorde Mitch tegen Becca zeggen: 'Ga jij maar even naar boven om je schooluniform uit te trekken, oké?'

Blijkbaar had hij besloten dat Becca beter uit de buurt kon zijn als hij de confrontatie met haar aanging.

Ze kon hem niet kwalijk nemen dat hij haar als een risico behandelde.

Hij kwam de keuken in. Er zaten grote, gedroogde bloedvlekken op zijn kleren. Hij stond daar en staaarde haar lang en met een harde blik aan.

Ze zei: ‘Gaat het?’

‘Niet echt.’

‘Mitch... ik...’

‘Het is te laat, Rachel.’

Buiten werd de motor weer gestart en het geluid van de weggrijpende auto verdween in de verte.

Rachel fluisterde: ‘Heeft zij je teruggebracht?’

‘Ja. Ze is bij Becca in de wachtkamer gebleven. Ze heeft me ook geholpen om wat foto’s te maken. Het leek me goed om vast te leggen wat je hebt gedaan. Misschien kunnen ze dienen als bewijsmateriaal. In de rechtszaal. Ik denk niet dat ze zullen helpen als je voor de voogdij in aanmerking mocht willen komen.’

Haar gezicht was nat. Ze keek naar hem op en zijn beeld werd vervormd door haar tranen, alsof hij oploste.

‘O, nee, Mitch, alsjeblieft...’

‘Bespaar je de moeite. Dit is niet goed, Rachel. Ik wil je hier niet meer hebben, en Becca ook niet.’

De deur ging open en Becca kwam binnen. Mitch zei: ‘Het is oké, Becca. Ze blijft niet.’

Becca stapte dichterbij haar vader toe, alsof zijn nabijheid haar zou beschermen. Haar gezicht was als een gesloten deur.

Rachel zei tegen haar: ‘Is dat wat je wilt? Dat ik wegga?’

En Becca zei: ‘Ik wil bij papa blijven.’ Haar stem leek van heel ver weg te komen toen ze eraan toevoegde: ‘Jij moet weggaan.’

Mitch zei: ‘Ben je van plan de wensen van onze dochter te respecteren?’

Rachel keek naar hen, zoals ze daar naast elkaar stonden: de grote, gewonde, beschermende vader, en het meisje, net tiener geworden, boos, defensief en loyaal – aan hem. Becca sloeg haar

armen over elkaar en stak uitdagend haar kin omhoog, alsof ze Rachel tartte om haar te weigeren waar ze om had gevraagd. Haar lieve, vertrouwde gezicht was een hard, klein masker, maar Rachel wist wat ze dacht, net zo duidelijk alsof ze het had gezegd: Ga alsjeblieft, ga, ga, ga...

Rachel moest rustig worden, stoppen met huilen. Nadenken. Er waren maar twee keuzes, de juiste of de verkeerde. Ze moest hier goed over nadenken.

Maar ze kon niet nadenken. Ze kon nauwelijks ademen. En dus zei ze wat ze wist dat haar dochter wilde horen.

‘Goed. Als je wilt dat ik ga, Becca, dan ga ik.’

1

Leona

Het eerste vreemde aan de uitzendkracht is dat ze buiten in de kou staat te wachten, in plaats van in de warme algemene ontvangstruimte van het bedrijvencomplex te gaan staan. Misschien houdt ze van haar eigen gezelschap, hoewel ze daar vandaag weinig plezier in lijkt te hebben. Ze ziet eruit alsof ze zich ergens zorgen over maakt. Iets groots.

Maar als Leona dichterbij komt, krijgt haar gezicht meteen een angstvallig neutrale uitdrukking.

‘Sorry, ik had je niet zo vroeg verwacht,’ zegt Leona. ‘Ik ben Leona Grey. Je kunt mij om hulp vragen als de baas er niet is.’

‘Ik ben Rachel Steele,’ zegt Rachel.

Ze geven elkaar met handschoenen aan een hand. Rachel beantwoordt Leona’s glimlach zonder overtuiging en haar ogen schieten weg onder Leona’s strakke blik. Nou ja, dat geeft niet. Dat hoeft niet per se ontwijkend te zijn. Niet iedereen is zelfverzekerd in zijn lichaamstaal.

Rachel draagt een maskerachtige laag foundation, maar desondanks is goed te zien dat haar neus rood is van de kou. De make-up verhult ook de wallen onder haar ogen niet. Je kunt gerust zeggen dat ze eruitziet als een opgewarmd lijk – maar goed, wie ziet er op een vroege decemberochtend wel op zijn best uit?

‘Welkom bij Fun-to-Learn,’ zegt Leona, terwijl ze de cijfercode intoetst die toegang geeft tot het kantoor. ‘Als het goed is ben ik

hier morgen om negen uur, maar ik zal je de code geven, dan kun je er zelf in.'

Ze houdt de deur open, zodat Rachel naar binnen kan lopen. Rachel draagt een eenvoudige marineblauwe jas en hoge hakken; ze ziet er goed verzorgd maar onopvallend uit, als een figurant in een rechtbankdrama. Kleren die weinig prijsgeven. Haar cv ligt waarschijnlijk in de bureaula van de baas, samen met andere losse papieren die hij daar voor zijn vakantie in heeft geschoven. Leona kan daar straks wel even doorheen neuzen, om wat meer over haar te weten te komen. Of ze kan het uitzendbureau vragen om het nog een keer op te sturen, hoewel ze daar waarschijnlijk niet aan toe zal komen.

Rachel is zo te zien iets ouder dan Leona, ergens halverwege de dertig. Waarschijnlijk is ze zo'n hoogopgeleide vrouw die er een aantal jaren tussenuit is geweest, afgemat door kleine kinderen. Misschien is dit haar eerste poging om, verschillende versies van Microsoft Office en een recessie later, terug te komen op de werkplek die ze voor haar huwelijk heeft verlaten. Ja, dat moet het zijn. Een thuisblijfmoeder die het zich niet meer kan veroorloven om thuis te blijven.

Vroeg of laat zal ze een ingelijste foto van haar gezin op haar bureau zetten, om zichzelf en iedereen om haar heen eraan te herinneren dat haar leven hier niet ophoudt.

'Het wordt wel warmer als de verwarming op gang komt,' zegt Leona.

Ze knipt de tl-buizen aan, die licht werpen op zes aan elkaar geschoven witte bureaus, waar enigszins stoffige computers op staan. Het bureau van de baas heeft een aparte plek in de hoek, in een kantoortje met glazen muren. De bureaus zijn bezaaid met restanten van het kantoorleven: dossiers, een verjaardagskaart met bloemen, een verdwaalde koffiemok. Langs de rand van het gecapitonneerde muurtje dat de bureaus in het midden van elkaar scheidt is een sliert paars glinsterfolie geplakt. Hij is net niet lang genoeg om de overkant te halen.

‘Dit is jouw plek,’ zegt Leona tegen Rachel. Ze voelt zich een beetje schuldig, want het is de ongelukkigste plek van het hele kantoor. Ze komt midden in een rij, met haar rug naar de deur, ver van het dichtstbijzijnde raam, tegenover een whiteboard met verkooptargets (waar vandaag wat onhandige hulstblaadjes bij zijn getekend), een klok en een prikbord. De stoel is een ramp: de enige die niemand anders wilde hebben.

‘Hang je jas maar op als je wilt, hoewel ik het je niet kwalijk neem als je hem liever aanhoudt,’ zegt Leona. Ze wijst naar de houten kapstok in de hoek. Rachel gehoorzaamt. Leona loopt het kantoor door en trekt de zonwering naast haar bureau omhoog. Winters zonlicht stroomt naar binnen.

Als Rachel de plek tegenover haar inneemt, ziet Leona dat ze geen ringen draagt. Geen trouwring. Geen verlovingsring. Niets.

Misschien heeft Leona haar toch verkeerd ingeschat.

Leona trekt ook haar jas uit, een groot geval van nepbont. Zij is van mening dat jassen bij voorkeur leuk moeten zijn. Ze hangt hem op. Haar zilveren armbanden rinkelen tegen elkaar en de mouwen van haar patchwork top zakken omlaag, zodat haar polsen zichtbaar worden.

Ze draait zich net op tijd om om te zien dat Rachel naar haar zit te staren. Het is de eerste keer dat hun ogen elkaar ontmoeten.

Er staat een veelzeggende uitdrukking op Rachels gezicht, een scherpe blik van herkenning, niet zozeer meelevend als wel door strijd gehard. Haar blik zegt: Ik zie dat je iemand bent die iets afweet van pijn; de soort pijn die je voor jezelf kiest omdat die afleidt van de soort die je niet kunt vergeten.

En ze heeft gelijk. Leona wil niet vergeten. Ze verdient het niet om te vergeten. Er is geen enkele hoop voor haar, tenzij ze het onthoudt.

Het is duidelijk dat Rachel dat begrijpt. Maar hoe kan Rachel nou iets afweten van dat soort pijn?

2

Becca

De collegezaal, waar ze de hele dag moeten luisteren naar uiteenlopende afschuwelijke praatjes, is precies het soort faciliteit dat haar ouders ervan had overtuigd dat het schoolgeld voor het St. Anne de moeite waard was. Becca moet toegeven dat het gebouw behoorlijk indrukwekkend is, net als het binnenzwembad, de glanzende, hypermoderne practicumlokalen voor natuurwetenschappen en talen, de grote, stille, goed voorziene bibliotheek, en de meisjes zelf. In hun geruite rokken en met het schoollogo bedrukte truien stralen ze een zelfvertrouwen uit dat stilzwijgend getuigt van wat de hele school trots uitdraagt: geld.

Maar Becca is zich er altijd van bewust geweest dat ze niet helemaal past in het sjabloon van het ideale St. Anne-meisje. Als haar ouders hadden gehoopt dat ze dat zou worden, is hun zuurverdiende geld weggegooid.

Haar haar is dun en vaal, precies krullerig genoeg om alle kanten op te staan en niet steil genoeg om te glanzen. Toen ze nog klein was, was het blond, maar uiteindelijk heeft het een onopvallende bruine kleur gekregen. Ze is pas kort geleden van een AA- naar een A-cupje gegaan, en ze is niet dun, wat anders nog een excuus had kunnen zijn. Ze is niet populair of sportief of buitengewoon slim, ze heeft nog nooit voor de hele klas een verjaardagsfeestje gegeven, ze heeft geen pony (en heeft nog nooit op een pony gereden) en ze woont niet in een huis met een dubbel trappenhuis.

En ze heeft geen moeder zoals anderen die hebben.

Niet dat iemand daar iets van afweet, behalve Amelia Chadstone, die met wat ze weet voor Becca extra intimiderend is.

Becca kent Amelia al jaren. Toen ze nog klein waren, was Amelia uitgekozen om Maria te spelen in het kerstspel van de kleutergroep van het St. Anne. Becca was een schaap. Nu is Amelia het ideale St. Anne-meisje: hockey-fanaat, de beste van de klas, populair en gezegend met een zwierige bos lang, blond haar, waar ze bijna onophoudelijk aan frunnikt, alsof ze ervoor wil zorgen dat iedereen er voortdurend naar blijft kijken.

Als Becca knap of grappig of interessant zou zijn, was het misschien anders geweest, maar ze is niet zo'n meisje dat, zoals Amelia, zowel tijdens de les als daarbuiten de aandacht van de klas weet te trekken, en die al begint op te scheppen over jongens.

Alsof het hele idee van seks niet supergoor is! En wat liefde en trouwen betreft – waarom zou iemand dat willen als ze ook maar enig idee hadden waar het toe zou kunnen leiden?

De sprekers van vanochtend zijn uitgenodigd om voor Becca's klas te praten over het thema 'Rustig blijven en doorgaan – veerkracht in de tienerjaren'. Het is gênant, in dezelfde categorie als seksuele voorlichting en de politieman die hen was komen waarschuwen voor drugs en het soort mannen dat je een lift aanbiedt. Becca weet helemaal niet zo zeker of zij kans loopt op het soort gevaren waar de school hen voortdurend voor laat waarschuwen. Wat zij heeft geleerd, en wat de anderen blijkbaar niet beseffen, is dat de mensen die het dichtste bij je staan degenen zijn om in de gaten te houden.

Voor de ochtendpauze was er een nerveuze mevrouw in een paarse jurk geweest, die een praatje had gehouden over mindfulness. Amelia had in de pauze vernietigend commentaar geleverd op de mevrouw in de paarse jurk, en een stel vriendinnen van haar had giechelend staan luisteren, terwijl Becca met haar flesje water net buiten het groepje had rondgedrenteld.

'Als volwassenen tijd hebben om een beetje aan niets te zitten

denken, is dat prima voor ze,' had Amelia gezegd. 'Maar wij hebben wel wat anders te doen! Trouwens, als iemand dacht dat dit écht belangrijk was, zouden we wel examen krijgen in in de ruimte staren.'

Becca had een beetje medelijden gehad met de mevrouw in de paarse jurk, die vast iets heel akeligs had meegemaakt dat ze zo veel behoefte had aan mindfulness, maar dat had ze niet gezegd. Ze was eraan gewend geraakt om dingen voor zich te houden.

Ergens was het maar goed dat anderen haar saai vonden, want anders waren haar klasgenoten misschien nieuwsgierig geweest naar haar gezinssituatie, en die kon hen nu weinig schelen. Haar onzichtbaarheid werkt als een soort schild.

Amelia heeft nooit iets gezegd over wat ze weet. Maar ja, waarom zou ze ook? Normaal gesproken praten ze nauwelijks met elkaar. Aan de andere kant, ze had het aan andere mensen kunnen vertellen, en Becca is er vrij zeker van dat ze dat niet heeft gedaan. Dat betekent dat Becca bij haar in het krijt staat, wat het nog moeilijker maakt om met haar te praten.

Als ze na de pauze de collegezaal weer inlopen, belandt ze toevallig achter Amelia in de rij en uiteindelijk zitten ze naast elkaar, aan het eind van een collegebank. Amelia schenkt geen aandacht aan haar; ze zit druk te praten met Millie Parker-Jones, een meisje met krullend haar dat zich van de anderen onderscheidt doordat ze korte tijd uit is geweest met een oudere jongen. Zoenen, maar meer ook niet, had Millie daarover gezegd. Dat soort dingen weten ze van elkaar. Er zijn weinig geheimen op het St. Anne. Behalve dat van Becca. Wat ook Amelia's geheim is.

Mevrouw Finch, de klassenmentor, maant hen scherp tot stilte voordat ze de tweede en laatste spreker introduceert, een keurige blonde mevrouw in een witte blouse en een donkerblauwe broek.

'Een beetje saai, maar ze probeert er tenminste niet sexy uit te zien, zoals die andere. Het is zo triest als oudere vrouwen zo nodig hun benen moeten laten zien. Of hun tieten,' fluistert Amelia tegen Millie.

Becca denkt aan haar moeder, zoals zij er vroeger uitzag: een en al scherpe hoeken en lijnen, in haar rode wollen pak en haar vierkante handtas, en haar hakken die klikten als ze voorbijliep; of slank en elegant in een smaragdgroene cocktailjurk, met de geur van glamour om zich heen.

Mevrouw Finch zegt weer dat ze stil moeten zijn en de mevrouw stelt zich voor als Sophie Elphick, een specialist in cognitieve gedragstherapie, die bij de reclassering heeft gewerkt. Ze zegt: 'Ik weet dat het vandaag allemaal gaat over welzijn, maar ik ben hier om te praten over wat er gebeurt als er dingen misgaan.'

Een projector klikt aan en op de witte muur achter de vrouw wordt een PowerPoint-dia geprojecteerd. Een enkel woord, in zwarte drukletters, met een cirkel eromheen: LEED.

De stemming in de collegezaal verandert abrupt. Het is net als toen er bij biologie een koeienhart ontleed ging worden en zij moesten toekijken: de meisjes worden heen en weer geslingerd tussen angst en bravoure, de instinctieve neiging om zich terug te trekken en de even sterke drang om onverschillig te doen, het van zich af te schudden.

'We zijn allemaal kwetsbaar, en er kan ons allemaal op veel verschillende manieren iets ergs overkomen,' zegt Sophie. 'Er kan ons leed worden aangedaan door een andere persoon, of door iets anders, zoals een ziekte, of een natuurramp. We kunnen zelfs onszelf iets aandoen.'

Er verschijnt een zin, naast een pijl die naar de cirkel wijst: WIE OF WAT HEEFT HET LEED VEROORZAAKT?

'Dingen gebeuren niet zomaar, ze gebeuren met een reden. Zelfs ongelukken hebben een oorzaak. Als het om een geval gaat waarbij de ene persoon de ander iets aandoet en een misdrijf het gevolg is, noemen we dit een motief.'

Er verschijnt een nieuw woord, dat het tweede punt vormt van een driehoek, met de cirkel in het midden: WAAROM?

Sophie vervolgt: 'Alle soorten leed veroorzaken schade, en totdat er een oplossing komt – tot het oorspronkelijke leed is begre-

pen en vergeven – blijft de schade bestaan. Ze kan verborgen blijven. Ze kan op de een of andere manier nieuw leven worden ingeblazen door de persoon die de schade in eerste instantie heeft opgelopen, in een poging de zaak weer onder controle te krijgen. Of ze kan worden ontkend of vervormd. Er kan over worden gelogen. Maar de schade gaat niet weg.’

De laatste zin, het derde punt van de driehoek, verschijnt: HOE WORDT HET OPGESLAGEN?

‘Nu gaan we het hebben over de soorten leed die in jullie leeftijdsgroep het meest worden ervaren,’ zegt Sophie.

Er verschijnt een lijst met problemen. Pesten, eenzaamheid, zelfbeschadiging... moeilijke familierelaties.

Becca voelt dat ze begint te zweten, en haar hart klopt plotseling zo luid dat ze het bloed rond kan horen ruisen in haar hoofd.

O, nee, dit kan ze helemaal niet hebben – niet hier en nu, waar haar klasgenoten bij zijn, en mevrouw Finch, en Sophie Elphick.

Ze wil alleen maar dat deze dag voorbij is, dat ze er ongedeerd, zonder rampen doorheen komt en thuis veilig alleen in haar slaapkamer kan gaan zitten, met niemand die haar lastigvalt, en haar deur stijf dicht. Papa weet tenminste wanneer hij haar met rust moet laten.

Sophie Elphick praat over zelfbeschadiging. Mijn god, houdt ze dan nooit op? Het laatste waar Becca nu aan wil denken is scherpe dingen en bloed.

Amelia gooit haar lange, glanzende haar over haar schouder en draait zich om om iets tegen Millie te fluisteren. Haar schouders schokken van het onderdrukte lachen.

Iedereen hier voelt zich prima. Alleen Becca kan het niet verdragen.

Dat is het moment waarop het gebeurt, en Becca kan er absoluut niets tegen doen.

Het begint met een geluid dat lijkt op het gezoem van telefoondraden, eerst zachtjes, maar langzaam luider, een metalig, zingend geluid, harder dan een compleet strijkorkest, dat het ruisen van haar bloed en het bonzen van haar hart overstemt.

Het geluid heeft een kleur, eerst alleen aan de rand van haar gezichtsveld, dan helderwit, als een bliksemschicht, maar statisch en vaag. Het hoopt zich op, zoals een autoruit met slecht weer dichtslibt met sneeuw. En dan omhult de sneeuwstorm haar helemaal en wordt alles zwart.

3

Rachel

Het is drie uur en het begint al donker te worden achter de ramen wanneer het geluid van een telefoon de tranceachtige toestand doorbreekt waar Rachel achter haar bureau in terecht is gekomen. Tot nog toe heeft ze het grootste deel van haar tijd bij Fun-to-Learn doorgebracht met het kopiëren van informatie van een oude naar een nieuwe website, maar de eentonigheid stoort haar niet. Ze weet niet zeker of ze meer uitdaging aan zou kunnen.

Het is zo ongewoon dat iemand haar belt dat ze pas laat in de gaten heeft dat het haar telefoon is die overgaat.

Dan herkent ze het geluid en ze schrikt op. Het is alsof iets in haar wat lange tijd heeft geslapen, plotseling wakker wordt. Er is slechts één persoon over wie dit telefoontje kan gaan, slechts één persoon die er werkelijk toe doet.

Ze duikt in haar handtas en vist haar telefoon eruit.

Hij is het, zoals ze al wist.

Terwijl ze het kantoor uitloopt, is ze zich er vaag van bewust dat haar collega's verbaasd naar haar kijken. Dan loopt ze via de kleine ontvangstruimte de privacy van de toenemende duisternis in.

‘Mitch, wat is er aan de hand? Is alles goed met Becca?’

‘Ja, geen paniek. Ze is thuis. Het gaat goed met haar, min of meer.’

In de tijd van één hartslag van doodsangst naar opluchting – dat is de macht die Becca heeft, altijd heeft gehad. Sommige dingen veranderen niet.

‘Min of meer?’

‘Ze is flauwgevallen. De school belde dat ik haar moest komen ophalen.’

Het had Rachel moeten zijn die haar kwam ophalen – die haar armen om haar heen had moeten slaan, haar in de auto mee naar huis had moeten nemen, haar thee met suiker had moeten geven, in bed had moeten stoppen. Maar ze was het niet geweest. En hier staat ze dan in haar eentje, te bibberen in het donker, en de fysieke hunkering is zo intens dat die bijna als een golf haar benen onder haar vandaan slaat – de behoefte om Becca in haar armen te nemen, haar vast te houden en gerust te stellen. Er te zijn.

‘Maar ze is nog nooit flauwgevallen. Heeft ze zich bezeerd? Is alles goed met haar?’

‘Ik denk dat ze zich vooral schaamt. Ze was in de collegezaal toen het gebeurde, en ze schijnt gewoon tegen de schouder te zijn gezakt van het meisje dat naast haar zat. Dat was Amelia trouwens. Amelia Chadstone.’ Alsof Rachel ooit zou vergeten wie Amelia was. Of wat ze had gezien. ‘Amelia dacht dat ze in slaap was gevallen, dus ze gaf haar een zetje. Becca gleed op de grond, en toen kwam ze bij. Ik denk dat Amelia zich er behoorlijk schuldig over voelde. Ze stond samen met Becca te wachten toen ik aankwam.’

‘Dat was aardig van haar.’

Rachel zou het liefst nooit meer aan welke Chadstone dan ook hoeven denken, maar zo zag je maar, je ontkwam niet aan ze.

Mitch ademt hoorbaar in en zegt: ‘Luister, Becca en Amelia zijn vriendinnen. Het is niet eerlijk tegenover Becca als je daar een probleem mee hebt. Ik dacht dat je had gewerkt aan al dat... gedoe?’

‘Dat heb ik ook. En ik begrijp het. Het is alleen... Ik maak me zorgen om Becca. Kan ik haar spreken?’

‘Het gaat goed met haar, Rachel. Je hoeft er geen heisa van te maken. Hoe dan ook, ze ligt nu even te slapen. Ik denk dat ze misschien oververmoeid was.’

‘Oververmoeid? Hoezo? Zorg je wel dat ze op tijd naar bed gaat?’

‘Draai het nou niet zo dat dit op de een of andere manier mijn schuld is, Rachel. Dat is echt niet nodig. En het helpt ook niet.’

‘Oké. Sorry. Maar... de laatste keer dat ik haar zag, vond ik haar wel een beetje bleek. Misschien heeft ze extra ijzer nodig.’

‘Ik heb er met de schoolverpleegster over gepraat. Ze denkt dat het angst kan zijn. Een verlate reactie op stress.’

Dat zet Rachel aan het denken. Mitch zegt dat het háár schuld is. En de schoolverpleegster bedoelde dat ook. En de Chadstones zullen het daar ongetwijfeld mee eens zijn als ze vanavond onder het eten bespreken wat er is gebeurd. Ze denken dat allemaal.

En ze hebben ongetwijfeld gelijk.

‘Ga je met haar naar de dokter?’

‘Ik heb hem al gesproken. Hij zei dat hij verwacht dat het goed komt, maar dat ik haar in de gaten moet houden, en dat ik met haar langs moet komen als zich meer problemen voordoen.’

‘Zoals?’

‘Duizeligheid, verwardheid, misselijkheid, verminderde eetlust.’

‘En... wanneer is dit allemaal gebeurd?’

‘O, om een uur of elf? Vlak voor de middagpauze.’

‘Dit is vanmorgen gebeurd, en je vertelt het me nú pas?’

‘Rachel, schreeuw niet tegen me. Als je dat doet, beëindig ik dit gesprek.’

Ze houdt de telefoon met haar rechterhand vast; ze brengt haar linkerhand naar de binnenkant van haar rechterpols en knijpt. Ze knijpt hard, en blijft knijpen. Even later lukt het haar om heel rustig te zeggen: ‘Oké, sorry. Ik had alleen graag gewild dat de school het me had laten weten.’

‘We hebben het hier al over gehad. Ik ben de eerste contactpersoon. Het is niet redelijk om te verwachten dat ze ons allebei op de hoogte stellen.’

Ze knijpt nog harder. Dit wordt een blauwe plek. ‘Oké, oké, sorry. Luister, wanneer denk je dat ik Becca kan bellen?’

‘Na het eten misschien? Een uur of zeven?’

‘Half acht?’

‘Ik dacht dat je haar zo graag wilde spreken. Wat kun je nou anders te doen hebben dat zo belangrijk is?’

Stilte. Rachel knijpt nog harder. Ze zegt: ‘Ik heb een afspraak.’

‘O. Oké dan. Probeer het niet te laat te maken. En, Rachel?’

‘Ja?’

‘Ik kan je niet garanderen dat ze met je wil praten,’ zegt hij, en hij hangt op.

Rachel is zich er plotseling van bewust hoe koud en donker het is. Ze laat haar pols los, wrijft eroverheen en stopt de telefoon weg. Op de een of andere manier weet ze zich de code te herinneren en ze loopt terug het kantoor in.

Leona kijkt op als ze binnenkomt. Ze zegt: ‘Is alles in orde?’

‘Ja, alles is prima. Ik zal wat langer blijven om de tijd in te halen.’

‘Maak je daar maar geen zorgen over. Luister, als je ergens naartoe moet, ga dan gerust. Wat je doet kan best tot morgen wachten.’

Rachel gaat zitten. ‘Er is geen ergens anders,’ zegt ze.

Ze voelt dat Leona naar haar kijkt als ze weer aan het werk gaat. De andere vrouw is wantrouwig, dat is duidelijk. Ze ruikt lont.

Vroeg of laat zal Leona haar kans schoon zien, en dan zal ze die grijpen. Ze zal vragen gaan stellen. Ze zal dingen willen weten. En dan zullen Rachels opties snel uitgeput zijn. Ontwijken is niet langer mogelijk. Ze zal nog maar twee keuzes hebben: glashard liegen, of onthullen wie ze werkelijk is.

4

In Digby Street is het contact tussen de burens minimaal, en dat komt Rachel prima uit. De meeste huizen – nogal vervallen blokkendozen uit de jaren zestig die gevoelig zijn voor lekkage – zien eruit alsof er zo veel mogelijk mensen in zijn gepropt. In de voortuinen vol onkruid staan borden met ‘Te huur’ of ‘Net verhuurd’ en in de weekends blijven de gordijnen voor de ramen van omgebouwde garages en woonkamers die als slaapkamers worden gebruikt stijf dicht. Mensen komen en gaan zonder dat iemand veel aandacht aan hen besteedt, laat staan een praatje met hen probeert te maken.

Haar gebruikelijke plek is ingenomen door een bekende, zorgvuldig geparkeerde Ford Fiesta. Het is al half zeven, de tijd voor de afspraak, en ze heeft niets gegeten sinds de boterham met kaas die ze als lunch had meegenomen. Ze zal wat komen gaat met een rammelende maag moeten doorstaan.

Iets verderop in de straat vindt ze een plek waar ze haar auto neer kan zetten, voor een van de weinige huizen waar kinderen wonen: er ligt een verlaten, doorweekte kindervagen met de wielen omhoog in de voortuin. Nadat ze zonder rampen haar auto in de beschikbare ruimte heeft gemanoeuvreerd, sprint ze terug naar de Ford Fiesta. O, god, ze kan zich niet eens herinneren of het haar die ochtend voordat ze naar kantoor ging is gelukt om haar bed op te maken.